

Механічний янгол. Пекельні пристрої. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Тіньові мисливці ведуть запеклу боротьбу із силами темряви — і одна-єдина битва може назавжди змінити перебіг історії. Запрошуємо до трилогії «Пекельні пристрої» — приголомшливого й небезпечного приквелу до серії бестселерів New York Times «Знаряддя Смерті».

1878 рік. Шукаючи зниклого брата, Тесса Ґрей опиняється в Лондоні й поринає в темні нетрі магічного Нижньосвіття. Невдовзі дівчина дізнається, що її єдині союзники — тіньові мисливці, які нищать демонів. Серед них вона зустрічає Вілла й Джема — загадкових хлопців, до яких відчуває потяг. Разом вони стикаються з клубом «Пандемоніум» — таємною організацією вампірів, демонів, чаклунів і людей. Озброєний магічною армією непереможних механічних істот, клуб прагне правити Британською імперією, і лише Тесса та її союзники можуть його зупинити...

Пролог

Лондон, квітень 1878 року.

Демон вибухнув зливою іхору та нутрощів.

Вільям Герондейл притьмом висмикнув кинджал, але було запізно. В'язка кислота з крові демона почала роз'їдати блискуче лезо. Вільям вилаявся й відкинув зброю; та впала в брудну калюжу й задиміла, ніби погаслий сірник. Сам демон, звісно ж, зник — повернувся до котрогось із демонічних світів, звідки й виліз, утім, лишив по собі добрячий безлад.

— Джеме! — гукнув Вілл, роззираючись. — Де ти? Ти це бачив? Я його одним ударом прикінчив! Непогано, еге ж?

Але Віллові ніхто не відповів. Він був певен, що лиш кілька митей тому товариш по полюванню стояв позаду нього на мокрій звивистій вулиці й прикривав йому спину, а тепер хлопець лишився в тінях сам. Він роздратовано насупився — хизуватися значно приємніше, коли є перед ким. Вілл озирнувся туди, де вуличка звужувалася, перетворюючись на прохід, що вів до чорних бурхливих вод Темзи. У просвіті виднілися темні обриси причалених кораблів, їхні щогли стриміли, ніби ліс безлистих дерев. Однак Джема там не було. Можливо, він повернувся на Нерроу-стріт, шукаючи кращого освітлення. Вілл стенув плечима й рушив туди, звідки прийшов. Нерроу-стріт перетинала Лаймхаус, тягнулася поміж доками, що стояли вздовж річки, і тісними халупами аж на захід до Вайтчепела. Вуличка виявилася вузькою, як й очікував Вілл, забудованою складами та кособокими дерев'яними будівлями. Тієї миті вона була безлюдна. Навіть п'яниці, що волочилися додому з «Виноградників» — пабу трохи вище вулицею, — знайшли собі нічліжку деінде. Віллові подобався

Лаймхаус, подобалося відчувати, ніби він на краю світу, звідки щодня в незвідані порти вирушають кораблі. Ця місцина була прихистком для моряків, де невпинно вирувало пекло азартних ігор, опіумних пристановищ і борделів, одначе це не надто бентежило Вілла. У таких місцях завжди легко втратити себе. Не відлякував його навіть своєрідний запах диму,

канатів, смоли й заморських прянощів, змішаний зі смородом брудних вод Темзи.

Вілл роззирнувся безлюдною вулицею, обтер обличчя рукавом пальта, намагаючись стерти іхор, що обпікав шкіру. Тканину вкрили зелено-чорні плями. Лише зараз хлопець помітив поріз на тильному боці долоні, та ще й глибокий. Він міг би застосувати руну зцілення. Одну з найулюбленіших рун Шарлотти. Їй завжди особливо добре вдавалась іратсе.

З тіні виринула постать і рушила до Вілла. Хлопець ступив крок уперед, зупинився. Це був не Джем, а лиш сьогосвітський поліціант із дещо спантеличеним виразом обличчя, у дзвоноподібному шоломі й важкому пальті. Він дивився просто на Вілла — чи, радше, крізь Вілла. Хоча той і звик до маскувальних чарів, та щоразу, коли хтось дивиться крізь нього так, ніби його там і не було, у юнака виникає чудернацьке відчуття. Хлопця охопило раптове бажання вихопити кийок в поліціанта й спостерігати, як той крутитиметься на місці, намагаючись збагнути, що сталося. Він уже робив так раніше, і Джем завжди сварив його. Вілл не розумів, чому друг не в захваті від цієї капості, та однаково не хотів засмучувати цим Джема.

Поліціант стеноув плечима, кліпнув і пройшов повз Вілла, похитуючи головою і ледь чутно бурмочучи, що зав'язує з джином, доки не почала ввижатися всячина. Вілл ступив крок убік, пропускаючи чоловіка, а тоді підвищив голос і вигукнув:

— Джеймсе Карстейрзе! Джеме! Де ти, га, зрадливий паскуднику?!

Цього разу почулася тиха відповідь:

— Сюди. Йди на відьмацький вогонь.

Вілл рушив на Джемів голос. Здавалося, долинав він із темного прогону поміж двох складів. У тіні виднілося слабке мерехтіння, схоже на миготіння мандрівного вогника.

— Ти чув, що я сказав? Той демон-шакс думав, ніби зможе дістати мене своїми клятими велетенськими клешнями, та я загнав його в кут на тій вулиці й...

— Так, я чув тебе.

Хлопець, що вигулькнув із провулка, видавався блідим у світлі ліхтарів — принаймні блідішим, ніж зазвичай, тобто по-справжньому знекровленим. Він був із непокритою головою, тож його волосся відразу привертало увагу. Воно було небаченого яскраво-срібного кольору, мов новісінький шилінг. Очі юнака виблискували таким самим сріблом, а тонкі риси обличчя видавалися загостреними. Злегка розкосий розріз очей — єдине, що вказувало на його походження.

На білій сорочці хлопця були темні плями, а руки густо вимащені чимось червоним.

Вілл занепокоївся:

— У тебе кров. Що сталося?

На це Джем тільки відмахнувся.

— Це не моя кров, — озирнувся на провулок позаду, — це — її.

Вілл зазирнув у глибоку темінь провулка за спиною друга. У дальньому кутку лежала зіщулена постать — лише тінь у темряві, та варто було придивитися, і Вілл зміг розгледіти обриси блідої долоні й пасмо світлого волосся.

— Мертва жінка? — запитав Вілл. — Сьогосвітка?

— Насправді це — мертва дівчина. Їй не більш ніж чотирнадцять.

Почувши це, Вілл вибухнув нестримним потоком найвигадливіших прокльонів. Джем терпляче чекав, доки друг виговориться.

— Якби ж ми тільки нагодилися раніше, — врешті заспокоївся Вілл. — Той клятий демон...

— Тут дещо інше. Не думаю, що це справа демона, — похмуро відповів Джем. — Шакси — паразити, паразити-розплідники. Вони спробували б затягнути жертву у своє лігво й , доки вона ще жива, відкласти в її шкірі яйця. Але ця дівчина — у неї численні колоті рани. До того ж не схоже, що її вбили саме тут. У цьому провулку замало крові. Гадаю, на неї напали деінде, але вона доповзла сюди й померла від ран.

— Але ж демон-шакс...

— Кажу тобі, не певен, що це зробив шакс. Гадаю, демон переслідував її, загнав бідолашну сюди для когось або чогось іншого.

— У шаксів напрочуд гострий нюх, — погодився Вілл. — Я чув, що чаклуни використовують їх, аби відстежувати зниклих. І, схоже, у нашого демона була дуже чітка мета, — він кинув погляд за спину Джема: на жалюгідну крихітну постать, що скрутилася в провулку. — А зброї ти не знайшов?

— Ось, — Джем витягнув щось із внутрішньої кишені куртки: ніж, загорнутий у шмат тканини. — Це мізерикорд, або мисливський кинджал. Поглянь лишень, яке тонке лезо.

Вілл узяв зброю. Лезо справді було тонюсіньким і закінчувалося руків'ям зі шліфованої кістки. Лезо й ефес вкривала засохла кров. Насупившись, Вілл заходився витирати кинджал об грубу тканину свого рукава й тер, доки на лезі про-ступив викарбуваний символ. Дві змії, що кусали одна одну за хвіст, утворюючи ідеальне коло.

— Уроборос, — мовив Джем, нахиляючись ближче, щоби роздивитися лезо. — Подвійний. Як гадаєш, що це значить?

— Кінець світу, — сказав Вілл, не відводячи очей від кинджала, на його вустах заграла ледь помітна посмішка, — і його початок.

Джем насупився:

— Я знаюся на символах, Вільяме. Мав на увазі, що означає цей кинджал поруч із тілом у провулку?

З річки подув вітер і скуйовдив Віллове волосся. Він роздратовано відкинув пасма з очей і продовжив вивчати зброю.

— Це алхімічний символ, не чаклунський і не нижньосвітський. А це зазвичай означає, що до цього причетні люди — дурні сьогосвітці, які вирішили, ніби незаконні оборудки з магічним світом — то квиток до багатства й слави.

— Такі зазвичай закінчують купкою скривавленого дрантя посеред якоїсь пентаграми, — похмуро докинув Джем.

— А ще любляють нипати нижньосвітніми частинами нашого прекрасного міста.

Вілл обережно загорнув кинджал у хустинку й сховав до кишені.

— Як гадаєш, Шарлотта дозволить мені проводити розслідування?

— А сам як думаєш, чи можна тобі довірити подорож у Нижньосвіття? Пекло азартних ігор, лігво магічних пороків, жінок легкої поведінки...

Вілл усміхнувся, як, певно, всміхався Люцифер за мить до свого падіння з Небес.

— Чи не зарано буде почати пошуки вже завтра?

Джем зітхнув:

— Роби як заманеться, Вільяме. Ти завжди так робиш.

Рекомендована література

Упіймати кохання

Пошта ненависті

Тканина наших душ.
Гарлоу Санктум. Книга
1

КУПИТИ